

PARAULA I VIDA

«Crist ja regna per l'Església...» (V)

Santa Pasqua de Resurrecció! Amb admiració i acció de gràcies anem aprofundint en **el misteri de l'Església** que és el **Cos** del Crist Ressuscitat, el **Poble** que Ell mateix pastura com a Bon Pastor i el **Temple** de l'Esperit Sant.

És comunitat i fraternitat. El baptisme ens fa entrar en aquesta comunitat, i ens regala una fraternitat nova, que viu el manament nou de l'amor. S'assembla a un **Cos**, format per molts membres (cf. *1Co 12-13*), harmònicament estructurat, amb carismes i ministeris que la porten a l'obediència humil i joiosa del Senyor Ressuscitat. Un Cos que

l'Esperit Sant uneix en un sol amor i en un testimoniatge concordant en l'essencial de la fe. «L'Església escampada per tot el món, custodia la fe amb diligència, i ho creu com si tingués una sola ànima i un sol cor, i, consegüentment, ho predica, ho ensenya i ho transmet com posseint una sola boca. Perquè encara que en el món es parlin moltes llengües, la força de la tradició és única i idèntica» (St. Ireneu de Lió).

L'Església té les seves arrels en l'amor del Pare, la gràcia de Jesucrist i la comunió de l'Esperit Sant. Tota ella viu de la **comunió** amb Déu i hi porta. Ella és la icona de la Santíssima Trinitat a la terra (Bruno Forte) perquè Déu es vol fer trobadís en i per aquesta comunitat de germans, que adoren un sol Déu, el Pare de Nostre Senyor Jesucrist, mantenen viva la memòria de Jesús, s'alimenten de la seva Paraula i celebren els seus sagraments. És una misteriosa comunitat creada en el temps per la comunió divina. I qui entra en comunió amb l'Església, viu ja la comunió amb Déu: «*Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell*» (Jo 14,23).

Aquesta Església universal, Esposa del Senyor, és comunió d'Esglésies locals i Poble de Déu reunit en el món sencer, amb una gran pluralitat de vocacions en el seu interior. Existeix en i per les comunitats locals, presidides pels Bisbes, i tota ella està en comunió amb el Sant Pare, cap visible de la unitat eclesial. Es realitza com a assemblea litúrgica, sobretot eucarística. Viu de la Paraula i del Cos de Crist, i esdevé així ella mateixa Cos de Crist (cf. *Catecisme* n. 752). És també Poble dels batejats, amb una igualtat radical entre els germans, però amb missions diferents i complementàries, on tots hi som ben rebuts i on tots hi hem d'aportar les nostres vivències i carismes.

El do de l'Esperit Sant fa que l'Església sigui el **temple** de Déu. L'Esperit és com l'ànima de l'Església. És Ell qui ho dóna tot, qui ho mou tot, qui ho duu tot a la perfecció. Ell és qui ens fa forts en els sofriments i les proves, Ell fa eficaç la predicació i el testimoniatge, uneix en un sol cor tots els membres de l'Església, fa que puguem realitzar les obres de caritat que fan coherent la nostra fe; qui crida, omple de gràcia i sosté els ministres en el seu sant servei, qui els manté en la veritat infal·lible i qui obre el futur davant seu. Hem de ser dòcils a la seva conducció. Demanem-li en la Pasqua que ens sostingui i ens ompli dels seus dons, per poder donar el testimoniatge de Crist que el món d'avui necessita. Ens donen consol les paraules de Jesús: «*Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres*» (Jo 14, 16-17).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La família de Benet XVI

► En la foto, que es va fer el dia 8 de juliol de 1951, pocs dies després de l'ordenació sacerdotal dels dos germans, hi ha la família Ratzinger al complet. El periodista Michael Hesemann ha publicat un llibre-entrevista a Georg Ratzinger, *Mi hermano el Papa*, ara publicat en castellà (Editorial San Pablo). En aquest llibre-entrevista es parla de Benet XVI, però també es parla molt de Maria Ratzinger (a l'esquerra de la foto). Maria Ratzinger —cinc anys més gran que Joseph— va dedicar la seva vida al seu germà. Des de l'any 1959 va estar al seu costat portant la casa i fent les funcions de secretària del professor Ratzinger. També el va acompanyar durant nou anys a Roma, fins a la seva mort sobtada el 2 de novembre de 1991 quan els tres germans anaven a visitar el sepulcre dels seus pares a Ratisbona. Al recordatori de la seva defunció, Georg Ratzinger va escriure: «Durant 34 anys ha servit el seu germà Joseph amb devoció infatigable i amb gran bondat i humilitat.»

GLOSSA

Cinquanta anys de ruta

Un matrimoni celebra el cinquantè aniversari de casament. Marit i muller comparteixen aquesta reflexió amb familiars i amics: «Al començament de la ruta, els ulls se'ns omplien de les meravelles del món i de les nostres pròpies persones. Semblava que al món només hi érem nosaltres dos. De sobte, una veu ens convidava a anar més lluny: és la veu de Déu, que vol conduir-nos a l'infinit, juntament amb els fills que arriben, amb tots els nostres germans, amb tota la humanitat. Ja no podem fer sols la ruta.»

»En alguns moments no sabiem on anàvem, ens han envaït els dubtes, la nostra fe ha trontollat en els temps de confusió. Malgrat tot, Senyor, Tu saps que la voluntat de cercar l'hem mantingut sempre, a voltes entusiasta, a voltes molt esmorteïda, perquè no ens ha estat fàcil viure seguint la teva crida. Com ens hi ajudà l'equip de matrimonis! Pas a pas vàrem entendre que escoltar la teva crida, Pare, era assumir la veu de Jesús, el Crist, la veu dels que pateixen per pena o dolor, dels oprimitos, dels pobres per causa de les diferències de la nostra societat, la veu de tots els que ens han estimat i ens estimen. I aquí, Senyor, és on demanem el teu perdó per tot el mal que hem fet, a tu i als germans, per no escoltar la teva veu. Hem viscut moments de duresa: per desamor, per incomprendiments, per malaltia...

Però també grans moments amables de reconciliacions, de reconquestes, d'alegries i, sobretot, perquè hem tingut la certesa que sempre ens hem estimat i que hi ha moltes persones que ens estimen.

»En la nostra ruta hem vist marxar sants cap a Tu, Senyor. Han estat ben a la vora de nosaltres i ens han servit d'exemple de resposta a la teva veu! Tant de bo tinguéssim disposició i capacitat per seguir les emprentes que han deixat a la pols de la nostra ruta. Avui fa cinquanta anys que la iniciàrem. Està arribant al bosc. Lenta però inexorable, la llum del nostre dia s'està enfosquint. Podem dir que, plàcidament i sense cap por, perquè tenim l'esperança, Senyor, d'escoltar la teva veu ben a prop nostre. Et volem demanar, Senyor, que el traspàs sigui tan plaent al nostre esperit com ho és als ulls una esplèndida posta de sol.» «Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, fes que arribem plegats a la vellesa. Llavors van afegir tots dos alhora: Amén, amén» (*Tb 8,7-8*). Fa cinquanta anys que construïren una comunitat de vida cridats a l'amor. Esdevingueren, l'un per a l'altre, imatge de l'amor de Déu a la humanitat. Han seguit, com expressen, una ruta, compartint joies i dificultats, venent els egoïsmes personals i de parella, obrint-se als altres, esdevenint testimonis. Amén, amén.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: Els fruits esperats del Concili

El dia 8 de desembre de 1962 —se'n compleixen ara els 50 anys—, Joan XXIII pronuncià el discurs de clausura de la primera sessió del Concili Vaticà II, l'única sessió que ell visqué, perquè morí el 3 de juny de 1963, acompanyat de l'emoció i l'afecte del món sencer.

«Déu vulgui que els fruits del Concili no els experimentin només els fills de l'Església catòlica, sinó que redundin també en els nostres germans que porten el nom de cristians, i també en aquells homes innombrables que es gloriïen d'un patrimoni molt antic i gloriós de civilització rebut dels seus avantpassats i que encara ni tenen la llum cristiana.»

DIUMENGE VI DE PASQUA

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

► Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, salió Cornelio a su encuentro y se echó a sus pies a modo de homenaje, pero Pedro lo alzó, diciendo: «Levántate, que soy un hombre como tú.» Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.» Todavía estaba hablando Pedro, cuando cayó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban sus palabras. Al oírlos hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios, los creyentes circuncisos, que habían venido con Pedro, se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles. Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?» Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Le rogaron que se quedara unos días con ellos.

► Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas; / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

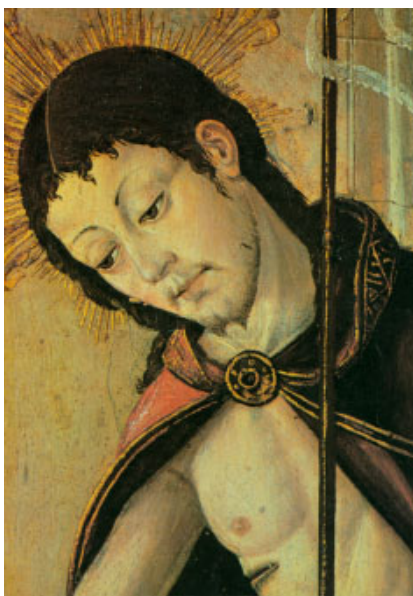
Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Hijo único, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos, si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»

Faç de Jesucrist. Pintura de Rodrigo d'Osona, Museu Provincial de València

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17 □ **dimarts:** Ac 16,22-34 / SI 137 / Jn 16,5-11 □ **dimecres:** Ac 17,15.22-18,1 / SI 148 / Jn 16,12-15 □ **dijous:** Ac 18,1-8 / SI 97 / Jn 16,16-20 □ **divendres:** Ac 18,9-18 / SI 46 / Jn 16,20-23a □ **dissabte:** Ac 18,23-28 / SI 46 / Jn 16,23b-28 □ **diumenge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23 / Mc 16,15-20. La 2a lectura pot ser Ef 4,1-13 (o més breu: 4,1-7.11-13).

Aviu llegim dos fragments de la tradició joànica que estan ben lligats per dins i que ofereixen un petit tractat sobre l'amor. La segona lectura ens recorda que l'amor té la seva font en Déu: «L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu fill com a propiciació pels nostres pecats» (1Jn 4,10). Per la seva banda, l'evangeli ens fa avinent que Jesús ha estimat els humans perquè també ell ha estat objecte de l'amor de Déu (15,9).

Subratllem dues coses arran d'aquests textos. En primer lloc, que l'amor és donació plena i incondicional.

Això potser ja ho sabem, però és essencial recordar que aquesta és l'experiència fonamental i fundacional de Jesús. Jesús ha viscut donant vida i donant-la amb plenitud («havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a la mort», 13,1), perquè s'ha sentit a bastament i plenament estimat per aquell a qui només pot donar el nom de Pare estimat (més de cent textos de l'Evangelí de Joan). L'Evangelí de Joan ho subratlla quan diu que «el Pare estima el fill i li ho posa tot a la mà» (3,35b), text precedit per l'afirmació cabdal: «(El Pare) li dóna l'Esperit sense mesura» (3,35a).

Segon subratllat: el paral·lel de l'amor del cristià amb el model de Je-

sús és estricta: el creient només podrà estimar si és estimat, és a dir, si acull l'amor de Jesús. Perquè només el qui és estimat pot estimar. És una estructura de cadena: el Pare estima el fill. El fill, estimat pel Pare, estima els humans. Els humans, estimats per Jesús, poden estimar-se els uns als altres. L'amor ve de Déu, si no el deixem venir no podrem estimar.

Vet aquí el missatge de la Pasqua: és més important deixar-se estimar que estimar. És més important que Jesús ens renti els peus que no pas rentar-nos els peus els uns als altres (13,1-20).

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

Petit tractat sobre l'amor

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

20. El fruit que podem donar i cal que donem

No oblidem que la comparació del cep (evangeli del diumenge passat) es troba en el context del darrer sopar de Jesús. Després de la multiplicació dels pans, Jesús va parlar del veritable pa del cel que ell donarà, i això era un anunci del pa eucarístic que donaria. És difícilment pensable que Jesús, en parlar del cep, no pensés en el vi nou que ja va anunciar a Canà i que ara dóna, el vi que sortiria de la seva passió, del seu «amor fins a l'extrem» (Jn 13,1), «l'amor més gran... del qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15, 13, evangeli d'avui).

En aquest sentit, la comparació del cep té ben bé un fons eucarístic. Senyala el fruit que Jesús dóna: el seu amor que es dóna a la creu, amor que és el nou vi bo que pertany al menjar de nocces de Déu amb els homes. L'eucaristia, sense que s'esmenti expressament, s'entén així en tota la seva grandesa i profunditat.

L'eucaristia ens remet al fruit que nosaltres, com a sarmets en Crist, podem donar i cal que donem: el fruit que el Senyor espera de nosaltres és l'amor que fa prendre amb ell el misteri de la creu i esdevé participació en el lliurament que fa d'ell mateix, i esdevé la justícia veritable que Déu vol de nosaltres i que prepara el món per al regne de Déu.

Neteja i fruit són coses que van juntes; només per la neteja de Déu podem donar el fruit que desemboca en el misteri eucarístic i així condueix a la festa de nocces que és la meta de Déu en la història. Fruit i amor van junts. El fruit veritable és l'amor que passa per la creu, per la neteja de Déu.

Si el fruit que hem de donar és l'amor, el seu pressupòsit és justament aquest *romandre*, que és el que els pares de l'Església anomenen *perseverantia*, aguantar amb paciència en la comunitat del Senyor a través de totes les confusions de la vida.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

La Santa Seu ratifica els acords dels bisbes sobre la divisió de béns

La Congregació per als Bisbes ha ratificat els acords entre l'arxidiòcesi de Barcelona, la diòcesi de Terrassa i la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, que formen la Província Eclesiàstica de Barcelona, sobre el repartiment dels béns amb motiu de la divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Les esmentades noves diòcesis foren creades sense que hi hagués cap estudi preparatori sobre la divisió dels béns de l'arxidiòcesi de Barcelona.

La Santa Seu envià uns principis d'obligat compliment per a la divisió dels béns mobles i immobles de l'antiga arxidiòcesi de Barcelona. Els esmentats principis establien que el repartiment dels béns mobles s'havia de fer proporcionalment al nombre d'habitants de cada diòcesi en el moment de la partició (56,85% Barcelona, 24,04% Terrassa i 19,11% Sant Feliu de Llobregat). Pel que fa als béns immobles aquells principis normatius aconsellaven que cada diòcesi tingués aquells béns que es trobaven en el seu respectiu territori.

Per tal que les dues noves diòcesis rebessin més béns immobles que els que tenien en el propi territori, es demanà a la Congregació per als Bisbes que modifiqués aquells principis normatius pel que fa a la divisió dels béns immobles i que aquesta divisió es pogués fer proporcionalment al nombre d'habitants de cadascuna de les tres diòcesis. La Congregació per als Bisbes va aprovar aquesta petició.

Fins l'any 2006 no es va disposar de l'inventari de tots els béns immobles. Per aquesta raó la Comissió Tècnica nomenada pel Sr. Nunci no pogué abordar de manera efectiva la divisió fins a aquesta data. La Comissió Tècnica treballà intensament fins arribar a elaborar una proposta. Posteriorment, aquesta proposta fou estudiada i aprovada pels Srs. Bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona i enviada pel Sr. Cardenal Arquebisbe Metropolità de Barcelona a la Congregació per als Bisbes. Aquesta Congregació ha ratificat l'acord dels Srs. Bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

La Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol continuarà estant al servei dels capellans dels tres bisbats.

La Congregació per als Bisbes també ha determinat que els béns propietat del Seminari Conciliar de l'arxidiòcesi de Barcelona en el moment de la divisió, es reparteixin entre les tres diòcesis segons el nombre d'habitants.

Barcelona, 19 d'abril de 2012

SANTORAL

13. ✝ Diumenge VI de Pasqua. Mare de Déu de Fátima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Dilluns. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. Dimarts. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraisi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. Dimecres. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomu-

cè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe.

17. Dijous. L'Ascensió del Senyor; sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. Divendres. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. Dissabte. St. Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); St. Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; Sta. Ciríaca.

EN PAREJA

La crisis y su posible función

Está claro que la vida en pareja facilita la maduración de cada uno de sus miembros, pero también ofrece un marco protector para el hombre y la mujer. El enriquecimiento espiritual de cada miembro de la pareja contribuye a reforzar la cohesión de esta.

Hay unas fuerzas centrípetas (que actúan hacia dentro), y el amor es la más importante de ellas, que inciden en la pareja y que deben conjugarse y aprovecharse para contrarrestar las fuerzas centrífugas (que se dirigen hacia fuera) de cada uno de los componentes que, al contrario, tienden a deshacer la unión de la pareja. Todos sabemos que los puntos de ruptura son numerosos en la vida de una pareja y constituyen abundantes situaciones de crisis.

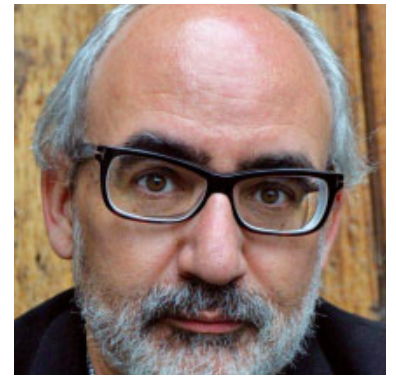
Al igual que el individuo, la pareja evoluciona a través de conflictos y crisis que deben servir para fortalecer su estructura, superando las eventualidades que se presenten, y de esta manera la pareja va madurando.

Se dice que todo conflicto es madurador, y es cierto, pero con la condición de que sea reconocido como tal por la pareja y se busque el mantenimiento de la cohesión entre los cónyuges.

He aquí el relato de unos esposos: «Tuvimos hace un año una crisis muy fuerte y estuvimos en un tris de mandarlo todo a paseo. En un momento de lucidez para ambos, nos propusimos reflexionar cada uno por nuestra cuenta, sin prisas y desapasionadamente, pidiendo consejo y las ayudas externas que hicieran falta. Luego, nos sentamos a hablar; eso sí, con voluntad de rehacer lo que estuvo a punto de romperse. Aclaremos malentendidos y nos pedimos mutuamente disculpas. Desde entonces, nuestro matrimonio ha salido fortalecido.»

Dr. Paulino Castells
(En pareja, Ed. Planeta; En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

FRANCESC GRANÉ

L'Eucaristia és l'Aliment

Aliment per al desig infinit és el darrer treball del Dr. Francesc Grané; un llibre «que calia que s'escriuís, i que s'escriuís així», afirmava Mn. Rovira Bellosó el dia de la presentació. El també teòleg Francesc Torralba afegia en el mateix acte que està escrit «en un llenguatge proper, a la vegada místic i quotidià». I és que, com assegura l'autor, que és doctor en comunicació i humanitats i llicenciat en filosofia, «el nostre punt de partida és el desig, el desig vital que no en té prou amb allò que viu, que necessita alguna cosa més, el desig que demana que la vida tingui algun sentit, que hagi valgut la pena néixer, existir... patir, dubtar, desensisar-se. L'Eucaristia és l'Aliment per al desig infinit».

Per què calia un llibre com aquest, com diu Mn. Rovira?

Perquè em sembla que no s'acaba d'entendre. Es diu que és —o que hauria de ser— el centre de la vida cristiana, però, en la realitat quotidiana, no ho és. No s'entén. Des de fa unes dècades ens dediquem a mirar de fer-la entenedora a base de fer canvis de lectures, cants, de mirar que «siguin divertides». Però canviant els llenguatges no canviem gran cosa. El mateix Jesús diu sovint que no ens preocupem dels llenguatges, que ja se'ns donaran: que ens preocupem de l'experiència fonamental.

I què és allò essencial, l'experiència fonamental?

Primer, la consciència real, plena, d'estar mantenint una Relació. Una relació amb Déu. L'Eucaristia és, primer, relació individual amb Déu. Segon: l'Eucaristia expressa tot l'itinerari de transformació personal. Tu t'ofereixes a Déu —metàfora de l'altar—: el que ets, el que fas, el temps, les relacions... Només en la mesura que tu et dones Ell se't dóna. Donant-te, Déu se't dóna. És el teu pa, el teu Aliment. L'Eucaristia és el símbol d'aquesta experiència espiritual profunda, i quotidiana, molt quotidiana si volem, és clar.

Com presenta l'Eucaristia?

Cal superar un seguit de tòpics. El primer, el de l'avorrimet: tot allò essencial, en la vida, és lent, requereix temps i esforç, perquè l'Eucaristia suposa una immersió en generacions i cultures molt diverses, que van viure fa segles. És una trobada amb el Text i un treball actiu per fer que allò expressat recrei, reconstrueixi la nostra vida. El text interpretat, la Paraula, adreçada a la racionalitat, juntament amb el pa i vi, fa que puguem anar incorporant, i digerint, convertint en carn de la nostra carn la pròpia vida de Déu. Per això, no podem viure l'Eucaristia des de la ignorància de l'Evangeli.

Òscar Bardaji i Martin

Pasqua del Malalt a la Vall d'Aran

Aquest cap de setmana —el dissabte 12 de maig— es du a terme al Santuari de Santa Maria de Mitjaran, a Vielha, la Pasqua del Malalt a nivell diocesà, a la que han estat convidats malalts, avis, familiars, voluntaris, membres de l'Hospitalitat de Lourdes i professionals de la salut. Mons. Joan-Enric parlarà de «la força guaridora de la fe en la joia pasqual», en una jornada familiar i de germanor.

Assemblea de Càritas a La Seu d'Urgell

Càritas d'Urgell ha convocat la seva assemblea anual per al proper dissabte 19 de maig a La Seu d'Urgell. S'hi donaran cita els responsables de Càritas parroquials de tot el Bisbat i els voluntaris. Actualment hi ha 240 voluntaris, hi ha en marxa 36 projectes de voluntariat social i 157 socis i donants. Es presentaran les xifres d'actuació del 2011, quan es van ajudar a més de 1.362 famílies. L'Assemblea estarà presidida per l'Arquebisbe d'Urgell.

Lliurament dels premis del Concurs Bíblic

El proper dissabte 19 de maig es durà a terme l'acte de lliurament al Bisbat d'Urgell dels premis del Concurs Bíblic, que cada any aplega nens i joves de diverses edats en una competició didàctica que té com a objectiu fer conèixer la Bíblia entre els joves. Hi participen les escoles i catequisis en diverses categories.

Urgell és una de les diòcesis on hi ha més participació de Catalunya. L'acte es durà a terme a la Cúria, en el Palau Episcopal d'Urgell a partir de les onze del matí.

Mn. Jusèp Amiell rep la Creu de Sant Jordi

Mn. Jusèp Amiell, Prevere del Bisbat d'Urgell i Canonge de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell ha estat guardonat enguany amb la Creu de Sant Jordi. Aquest alt reconeixement ha estat motivat «per la sostinguda tasca de recerca, preservació i promoció que ha fet del patrimoni, de les tradicions i de la llengua de la Val d'Aran, a la qual ha traduït el Nou Testament, i també per la seva trajectòria pastoral en el si del Bisbat d'Urgell, vinculada singularment a la Vall d'Aran, de la qual ha estat Arxiprest».

El Govern de la Generalitat ha concedit la Creu de Sant Jordi a 25 personalitats i 15 entitats que han destacat pels seus mèrits i pels seus serveis a Catalunya en la defensa de la seva identitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural. L'acte de lliurament dels guardons va tenir lloc el 20 d'abril al Palau de la Generalitat. La foto recull el moment en què Mn. Amiell és guardonat.

A l'acte hi va assistir Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, acompanyat del Vicari General Mn. Josep M. Mauri, de Mn. Pere Balagué Arxiprest de la Vall d'Aran i de Mn. Cinto Busquet. També hi van assistir els familiars de Mn. Amiell i una alta representació de les autoritats de la Vall, encapçalades pel Magníf. Sr. Síndic Carlos Barrera i altres membres del Consell Generau d'Aran i dels ajuntaments de la Vall.

La Creu de Sant Jordi és un dels màxims reconeixements que pot rebre una persona per part de la Generalitat de Catalunya. La distinció es va crear el 1981 amb la finalitat de distingir les persones naturals o jurídiques que, pels seus mèrits, hagin prestat serveis destacats a Catalunya. Qualsevol ciutadà, grup de ciutadans o entitat pot demanar que s'atorgui aquest guardó a alguna persona, ja sigui física o jurídica.

Mons. Joan-Enric Vives beneeix els locals parroquials a Bellcaire d'Urgell (La Noguera)

L'Arquebisbe Joan-Enric va visitar Bellcaire d'Urgell amb ocasió de la inauguració de les obres de renovació de la rectoria i dels locals parroquials. Va ser acollit pel Rector Mn. Ivan Ayala i per l'Alcalde Xavier Bergé. Després de signar al llibre d'honor al despatx de l'Alcaldia, l'Arquebisbe d'Urgell va visitar les instal·lacions de la Casa de la Vila i va constatar el bon record que han deixat els diversos rectors que ha tingut el poble en les darreres dècades així com també el clima d'entesa i col·laboració que actualment hi ha entre la parròquia i l'administració municipal. A l'església parroquial de l'Assumpció va presidir l'Eucaristia, concelebrada per Mn. Ivan Ayala i Mn. Cinto Busquet, i a la qual va actuar d'acòlit el Gmà. Joaquim Cifuentes dels Franciscans de Creu Blanca.

L'Arquebisbe va agrair l'aportació de les persones que han fet possible la renovació dels espais parroquials i va encoratjar tots els fidels a compartir i a viure la fe amb entusiasme i creativitat. En acabar a la plaça de l'església va beneir els locals parroquials i tot seguit els assistents van poder visitar-los i compar-tir un pisolabis.

Dues persones més en el Seminari del Poble de Déu

El Diumenge de Pasqua, l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va presidir la pregària de Vespres a la Residència de la Immaculada, al Pla de Tartera (Prats de Cerdanya), juntament amb un grup del Seminari del Poble de Déu, dins les quals va tenir lloc el compromís de dos nous membres d'aquesta Associació privada de fidels arrelada a diverses diòcesis de Catalunya, a Bilbao, Bonn i a Valledupar (Colòmbia). Es tracta de Mari Palazón, vídua i mare de tres fills, i Isabelle Velandia, soltera i procedent d'Alemanya. Les dues esdevenen membres interns, vivint en comunitat i amb compromís de celibat.

Hi van assistir una seixantena de membres i components del Seminari del Poble de Déu, amb la seva Presidenta Lourdes Campi, el Vicepresident Mn. Joaquim Cebrian i el Consiliari Mn. Vicenç M. Farré. Els pares de la Isabelle, vinguts de Bonn, i dos oncles procedents de França l'han acompanyada en aquest compromís eclesial, així com el fill de la Mari, Mn. Pere Fibla, sacerdot.

A l'homilia, Mons. Vives va exhortar, en el marc del misteri pasqual que estàvem celebrant, a fer de la pròpia vida un oferiment concretat en la vida quotidiana i tenir consciència que tota vocació és un do per als altres, per a l'Església i per al món.

Diverses comunitats masculines, femenines i matrimonials del Seminari del Poble de Déu són presents al Bisbat d'Urgell (Cerdanya, Vall de Ribes, La Seu d'Urgell). Des de fa trenta anys l'Associació, nascuda a Barcelona el 1969, col·labora molt àmpliament en la pastoral diocesana i parròquia.

LA MISSA

Per què hem d'anar a missa el diumenge? (III)

A la missa del diumenge fem allò que Jesús va fer el dia de l'últim sopar. El banquet pasqual dels jueus era un memorial de l'alliberació, de l'opressió estrangera. Déu els donà una terra que fou la seva terra, on formaren un poble que era el Poble de Déu.

Anar a missa el diumenge és formar part del Poble de Déu, l'Església, que celebra el memorial del nostre alliberament, realitzat per Jesucrist que morí a la creu pels nostres pecats. Ja no som, doncs, esclaus del pecat sinó que som el Poble de la llibertat dels fills de Déu.

El memorial del sopar jueu s'ha convertit en el memorial eucarístic que celebrem tots els cristians; no ja el dijous de l'últim sopar, sinó

el diumenge de la resurrecció, el dia del Senyor.

La missa dominical és, doncs, una celebració festiva que els cristians celebrem per manament de Jesús. Ell mateix s'ofereix al Pare en perfecta obediència per reparar les nostres desobediències i els pecats de tots els homes. «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,13). És just correspondre a l'amor de Déu participant del sacrifici de la missa, per mitjà del qual, units al sacrifici de Crist, ens oferim nosaltres mateixos com a sacrifici vivent, sant i agradable a Déu. Aquest és el culte espiritual agradable al Pare (cf. Rm 12, 1ss.).

Participem a la missa dominical per amor a Déu Pare i al seu Fill Jesucrist. El precepte de la missa dominical no ha de ser un deure i una obligació pesada sinó un acte d'amor. Seria molt trist que una mare alimentés el seu fill per obligació. Que un marit expressés l'afecte a la seva esposa només per complir. Seria penós. Que un sacerdot pregués per obligació, seria mesquí i poc generós. Igualment seria trist, penós i mesquí, que un cristià anés a missa per complir el precepte, per obligació, sense ganes. Hem d'anar a missa el diumenge amb ganes, amb il·lusió. No per por o temor sinó per amor.

Mn. F. Xavier Parés
Delegat diocesà de Litúrgia